

16. prosince

Tak jo. Už jsem zase ječela. Já vím, že jsem se zapří-
sahala, že budu své děti vychovávat v klidu a pokoji,
ale existují okamžiky, kdy to prostě nejde. Nedávno
jsem četla článek o tom, jak má člověk ovládnout
své emoce a zůstat nad věcí i v těch nejvypjatějších
situacích. Prý se stačí zhluboka nadechnout a dívat se
na celou emočně náročnou záležitost svrchu. Jako
kdybyste byli nezávislým pozorovatelem a vůbec se
vás to netýkalo. A přísahám bohu, že jsem se sna-
žila.

Jenže za Eliškou přišla na návštěvu Adélka ze škol-
ky. Holky se zavřely v pokoji, a protože Kuba byl zrov-
na s klukama venku, využila jsem nečekaného volna
k relaxu u mytí záchoda a podobných wellness aktivit.
Za dveřmi pokojíku se ozývalo tlumené chichotání,
což mě uklidňovalo, protože každý rodič, který ne-
strávil poslední dva roky v kómatu, ví, že nejhorší
a nejnebezpečnější je ticho. Tichý dětský pokojík se
zavřenými dveřmi vždy znamená, že ho dítě buď
opustilo oknem, nebo se tam zabývá nějakou strašně
zajímavou věcí, která se jeho rodičům nejspíš vůbec
nebude líbit.

Ale to není můj případ. Jsem totiž schopná a vy-
rovnaná matka, která dokáže zajistit svým dětem
odpolední program, v němž vůbec nefiguruje počítač,
telefon ani tablet, a ještě u toho zvládne pohnout
s předvánočním úklidem. Dokonce jsem si začala po-
brukovat i nějakou vánoční odrhovačku. Jo, je to nád-
hera, když si člověk dokáže zorganizovat věci a má tak
hodné děti. Začala jsem holčičkám připravovat zdra-
vou a nutričně vyváženou svačinu. Když jsem okrajo-

vala mrkev, už jsem se skoro vznášela na zenovém ob-
láčku a kolem hlavy mi probleskoval náznak svato-
záře.

Sice se obvykle snažím děti přimět, aby jedly civili-
zovaně u stolu, ale dneska udělám výjimku. Jednak
mám fakt dobrou náladu a jednak je moje snaha o kul-
tivované stolování obvykle doprovázená takovým
množstvím keců a poštuchování, že bych o ni zase
rychle přišla. Takže jim donesu svačinu až do pokoje.
Taková já jsem.

Loktem jsem si otevřela dveře pokojíku a ve stejné
vteřině zjistila, že holčičky si namočily nohy v tako-
vém tom polštářku, co se používá při tiskání. Podle
chodidel obtisknutých na koberci se dalo krásně vy-
stopovat, kudy vedly jejich cestičky. Když zaslechly,
jak se blížím, skočily rychle obě do postele pod peřinu,
aby na mě mohly bafnout a umocnit tak překvapení.
A že to, panečku, bylo překvapení!

Na světle zeleném koberci se křížily trasy černých
řapek a holčičí skok do postele zanechal na růžovém
povlečení táhlé šmouhy. Strašně moc jsem se snažila
aplikovat onu chytrou radu z časopisu, ale jednoduše
mi zkratoval mozek. Takže jsem se zhluboka nadechla
a v roli nezávislého pozorovatele jsem se dívala svrchu
na tu hysterku, která mrskla talířky se svačinou do ko-
čáru pro panenky, vrhla se na kolena a v prvním zá-
chvatu zoufalství se snažila fleky na koberci vyčistit
rukávem vlastní košile. A dost přitom ječela. V roli
skutečně nezávislých pozorovatelů tu byly vlastně jen
holčičky, které si mě se zájmem prohlížely. Asi tak jako
se díváte na neznámý živočišný druh.

Jo a taky jsem si vlastně slíbila, že omezím alkohol.
Protože moje spotřeba panáků a vína, jimiž si léčím

pocuchané nervy, už připomíná lehký alkoholismus. Lehký alkoholismus se zase úplně neslučuje s image skvělé matky, kterou jsem se rozhodla budovat. Tohle předsevzetí vzalo za své hned v následujících minutách, kdy do hutné atmosféry vpadl Kuba. Vrátil se zvenčí s krásně červenými tvářemi, poetickou jinovatkou na čepici a s psím hovnem na podrážkách bot a částečně i jedné nohavici.

Nenávidím psí hovna a znám jen málo odpornějších věcí. Navíc mám pocit, že jakmile napadne sebemenší sněhový poprašek, pejskaři dojdou k přesvědčení, že se v něm pozůstatky jejich miláčků tak nějak samy od sebe rozplynou. Nebo je sněhová pokrývka nenávratně vcucne – něco jako princip černé díry. Tudíž úplně přestanou uklízet a míra zahovnění našeho sídliště dosahuje neúnosných rozměrů.

Představa roztomilého podvečera, v jehož průběhu se budu snažit onu hmotu dostat kartáčkem z členité podrážky, mě uvrhla k ledničce, kde přechováváme domácí slivovici. Upřímně řečeno, chutná strašlivě a s každým panákem se bojím, že oslepnu, ale když vás čeká takovýhle úkol, není čas na útlocitnost. Kopla jsem do sebe jednoho, podpořila ho druhým a vrhla se do toho po hlavě.

Koberec svou původní zelenkavou barvu už nezískal, a i po vydatném čištění, při kterém jsem si ubrousila ruce až téměř k loktům, přetrvávala neurčitě našedlá barva. Dost jsem přemýšlela o tom, jestli bych z té slivovice a případně dalšího alkoholu nedokázala vyrobit nějaký účinný odstraňovač skvrn od tiskařské barvy. Nebo alespoň něco, co by proleptalo koberec skrz naskrz, a my jsme tak měli důvod koupit si nový. Úkony, které jsem prováděla s Kubovými botami, nemá cenu

popisovat. Každopádně na to padl další panák. Abstinovat začnu až zítra.

Adélku si s podvečerem vyzvedla maminka a nastal čas na idylickou aktivitu, na kterou jsem se těšila už od rána. Mám v ledničce připravené těsto na perníčky a dneska je konečně upečeme. Zítra má totiž Kuba ve škole vánoční dílničky, a když paní učitelka sháněla před časem dobrovolníky, šplhounsky jsem se přihlásila. A protože moje zoufalá manuální neschopnost je známá v širokém okolí, navrhla jsem, že budu s dětmi zdobit perníky. Respektive já ty perníky napeču, pak rozdám mezi dětičky takové ty trubičky s barevnou polevou a nechám je, ať dělají, co umí. Je to jednoduché, bezpracné a musí to zvládnout každý pitomec. Tedy i já.

Akorát jsem si to nějak špatně rozvrhla a původní plán, podle kterého jsem chtěla perníčky upéct minimálně s týdenním předstihem, mi tak úplně nevyšel. Ale nevádí, mám v záloze recept od kolegyně, podle kterého jsou prý perníčky vynikající a okamžitě měkké. Takže vůbec nebude problém, že je upečeme jen pár hodin předem.

Vymalovala jsem si to v duhových barvách. Pustíme si koledy, budeme zpívat, povídat si o vánočních tradicích, zapálíme františka a přitom budeme svorně vykrajovat perníčky. Bude to veliká nádhera, která nás naladí na vánoční strunu. Všechna drobná příkoří, otisky na koberci a hovna na podrážkách budou zapomenuty a na zimním nebi budou jiskřit hvězdičky.

Až mi při té představě zvlhly oči. A zvlhly mi ještě o dost víc, když jsem zjistila, že to zatracené těsto prakticky vůbec nejde vyválet, protože se příšerně trhá.

Když se mi to konečně podařilo a připustila jsem k němu děti, začalo obvyklé:

„Hele, neber mi to!“

„Mááámííí, von mě sem nechce pustit!“

„Kams zase dala to vykrajovátko komety?“

„Nelez mi sem!“

„Elino, ty jsi fakt blbá!“

„Ty seš ještě blbější!“

„Co to tady smrdí? To je ten františek? Fuj, to je teda hnusný!“

Pustila jsem koledy. Ani ne tak kvůli atmosféře, ale především kvůli naději, že v nich zaniknou ty hádky. Kuba ochotně notuje: „Hajdom, hajdom, tečka com.“ Už jsem asi fakt stará, nebo co. Eliška si popálila ruku o plech a vytrvale ječí. Kuba jí hodil kus těsta za tričko, což jekot ještě znásobuje. Vytahuju z trouby první upečené perníčky. Voní překrásně. Blbý je, že v troubě popraskaly a tak nějak se roztekly. Následují reakce:

„Jéé, mami, podívej, ta kometa vypadá jako kopyto.“

„A tahle hvězdička spíš jako bobek!“

A že jsou hned měkký a nadýchaný? No to určitě! Kdybych je po někom hodila, možná ho i zabiju. Už se nemůžu dočkat zítřejších dílniček. Mám takové tušení, že si budu muset dát panáka.